

Til: Olje- og Energidepartementet
Kopi: Klima- og Miljødepartementet, Nærings- og Fiskeridepartementet,
Finansdepartementet, Utenriksdepartementet

Deres ref:

Vår ref: KLB

Dato: 9. september 2021

Innspill til høring om EUs Fornybardirektiv og Energieffektivitetsdirektivet, jfr. Kommisjonsforslag av 14. juli 2021

INDUSTRIEN STØTTER EUROPEAN GREEN DEAL, MEN TRENGER TILPASSNINGER

Norsk Industri støtter EUs 55%-mål for 2030. Dette vil bli krevende for alle i samfunnet, men er nødvendig om vi skal nå FNs 2050-mål. Industrien kan og vil bidra. Det ble understreket allerede i vårt veikart fra 2016 der vi bekreftet vår visjon om en klimanøytral industri før 2050. Det forutsetter imidlertid at vi gjør det rette, etablerer balanserte virkemiddelpakker og følger opp gjennom EØS.

Skal vi ha noen effekt globalt gjør vi det best sammen med våre naboer. EU har lagt opp til en meget ambisiøs klimapolitikk som samtidig tar hensyn til industri, arbeidsplasser og de sosiale utfordringer som vil kunne oppstå. Generøse støtteordninger inngår. European Green Deal utgjør derfor en pakke der en mengde initiativer er tilpasset hverandre og skal være samlet understøttende. Denne tilnærmingen tror vi på om klimamålene skal få nødvendig oppslutning og effekt.

Derfor mener vi det er høyst nødvendig at norsk klima-, energi- og industripolitikk koordineres og ses i enda større sammenheng enn tilfellet har vært til nå. Vi produserer på basis av vannkraft, norsk høy-teknologi og arbeidskraft som er blant den fremste i verden og vi kan levere råvarer og produkter som både EU og verden etterspør for å realisere det grønne skiftet. Imidlertid haster det med norsk oppfølging. I EU er prosessene godt i gang og om halvannet år skal mye implementeres.

Med hensyn til "Fit for 55" bør Norge gjøre som følger:

- *Rask utforming av posisjoner. Prosesser hjemme og i EØS må ikke forsinke fremdriften.*
- *Norge må ta inn over seg sammenhengen mellom de ulike forslagene i "Fit for 55-pakken". Det krever økt samarbeidet*

mellom berørte departementer. Vi bør følge kravene i Styringsforordningen.

- *Norske posisjoner må formidles raskt til Europaparlamentet og i europeiske hovedsteder. Det politiske toget går nå!*
- *Hjemme forutsettes det nær og fortløpende dialog med industrien.*
- *Utestående EØS-regelverk må snarest implementeres.*
- *Regelverk som ligger i en gråsoner mht. EØS må avklares raskt/evt. tas inn i EØS gjennom Art. 31.*

Norsk Industri svarer nå på høringene om regelverk for fornybar, energieffektivitet, kvotehandel og en eventuell grensejusteringsmekanisme fordi "Fit for 55-pakken" er konkretiseringen av Europas grønne skifte. Ny norsk produksjon av batterier, havvind, hydrogen og grønn ammoniakk er sentrale teknologier og nær realisering. Vi trenger derfor nå klare rammer for konkurransekraft, forutsigbarhet gjennom EØS og incentiver til teknologiutvikling. Med det vil norsk industri kunne gjøre sitt.

Med vennlig hilsen
Norsk Industri

Stein Lier-Hansen (sign.)

HØRING VEDR. EU-KOMMISSJONENS FORSLAG TIL REVIDERT FORNYBARDIREKTIV AV 14. JULI 2021

Innledning

Norsk Industri representerer blant annet norsk prosessindustri og teknologiindustribedrifter. Blant prosessindustrien finner man Norges største forbrukere av fornybar kraft. Så godt som all norsk prosessindustri konkurrerer på globale markeder og er dermed utsatt for betydelig internasjonal konkurranse. Lovgivning i EU/EØS på bl.a. klima- og energiområdet er avgjørende for industriens rammebetingelser.

Revideringen av fornybardirektivet er en hensiktsmessig tilpasning til den kommende endringen i EUs kvotemarked ETS. Direktivet er en del av EUs omfattende "Fit for 55"-pakke og et viktig supplement for å sikre omlegging av europeiske energisystemer. Europa-kommisjonen påpeker at denne pakken er ment å være en serie med reguleringer og tiltak for å fremme utslippsreduksjoner og grønn vekst. En riktig implementering av fornybardirektivet i Norge vil være en vekstfremmende faktor for Norsk Industri som bidragsyter til Europas grønne giv.

Med EU-kommisjonens endringsforslag¹ som utgangspunkt vil Norsk Industri i det følgende gi sine overordnede betraktninger til det reviderte fornybardirektivet og hvordan det bør tilpasses norsk regulering.

EU-Kommisjonens forslag av 14 juli 2021

Forslagene, med unntak av CBAM, har en tilretteleggende snarere enn styrende funksjon. Medlemslandene tillates mye fleksibilitet i tallfesting av mål, metoder og virkemidler for oppnåelse. I praksis gir dette Norge anledning til å sette hensiktsmessige mål basert på våre evner og potensial.

Fornybardirektivets formål er reduserte utslipp, styrket forsyningsikkerhet og konkurransedyktig energitilførsel. Indirekte vil direktivet bedre konkurransesituasjonen for energiintensiv industri på sikt. Samtidig tallfester direktivet ambisiøse mål, og skal disse oppnås betyr det omstillingskostnader for kraftforbrukere, inkludert industrien. Norsk Industri har tidligere kommentert på dette direktivet og vil derfor med dette kun kommentere følgende til selve endringsforslaget:

Artikkel (2).

- EUs samlede målsetting økes til 40% fornybarandel av samlet energiforbruk i 2030. Dette er en markant økning sammenlignet med det tidligere oppgitte målet på 32% i EUs vinterpakke fra 2018. Kommisjonen signaliserer dermed at den overordnede klimapolitikken fortsatt skal suppleres med en målrettet og effektiv fornybarpolitikk. Så vidt vi kan se er det få endringer i selve beregningsmetoden sammenlignet med tidligere fornybardirektiv.

¹ European Commission, COM (2021) 557 Final, 2021/0218 (COD).

- Norsk Industri viser til tidligere hørings svar og gir støtte til felles – men ikke nasjonale - fornybarmål for EU slik det tidligere er fastsatt.
- For Norge er tilgangen på fornybar kraft bedre enn i mange andre land, men her spiller den fornybare kraften en utvidet rolle. Det norske kraftsystemet har begrensninger – mengden tilgjengelig fornybar energi i form av nedbør og vind avgjør om vi har knapphet på kraft eller ikke. Dette påvirker evnen til omlegging til økt bruk av fornybar kraft.
- Norske myndigheter bør innlemme det nye regelverket og det felles fornybarmålet i norsk lov og forskrift. Hensikten med fornybardirektivet er å fremme fornybarandeler – i Norge er dette synonymt med elektrifisering. Elektrifisering betyr i praksis økt kraftforbruk og, alt annet likt, høyere priser på kraft. Derfor må det legges til rette for ny, grønn kraftproduksjon samtidig som det følges opp med skjerpede effektivitetskrav.
- Norsk Industri støtter tilrettelegging for bruk av såkalte PPAs (Power Purchase Agreements).

Artikkel 1 (2 forts.)

- Referanse til bruk av biomasse må ta hensyn til norsk natur, generell anvendelse og industrielt forbruk. Vi viser i så måte til 'kaskadepriippet' som gjennomgående styrer bruken iht. hva som er mest økonomisk og økologisk bærekraftig. Eksempelvis er bruk av koks til reduksjonsmateriale i smelteverksindustrien langt mer formålstjenlig enn fyring. Vi stiller også spørsmål om hvordan vi skal forstå regelverkets eventuelle incentiver hva gjelder industrien for å gå over til biobasert reduksjon.

Artikkel 1 (4) – herunder etablering av transnasjonale samarbeidsprosjekter

Ang. vindkraft til lands;

- Norsk Industri oppfordrer til å sette ambisiøse nasjonale fornybarmål og innføre ambisjoner for at disse skal nås gjennom økt fornybarproduksjon. Det er derfor nødvendig at myndighetene gir utbyggere av fornybar landbasert vindkraft forutsigbare og tydelige rammevilkår for hva som gjelder. Konesjonsbehandlingen av landbasert vindkraft bør tas opp til ny vurdering. Utvikling av land-basert vindkraft har et klart og viktig potensial, men må også avstemmes i forhold til natur- og andre hensyn. Gitt behovene for elektrifisering og oppnåelse av klimamålene kan imidlertid ikke prosessene for å avklare dette stoppe opp da behovene er åpenbare.

Ang. vindkraft til havs;

- Vindkraft til havs er et satsingsområde både nasjonalt og europeisk og som Norsk Industri støtter. Norge har her et naturgitt mulighetsrom. Kommisjonens mål er utbygging av 60GW innen 2030, med betydelig utvikling deretter. Direktivforslaget legger til grunn felles offshore planer i Nordsjø-bassenget og etablering av minst ett pilotprosjekt i perioden 2021-2025. Det antydes også flere felles delmål for 2030 og 2040. Norge må ta aktivt del i disse diskusjonene. Skal norske aktører kunne medvirke

på likefot må vi ta del i programmene TEN-E og Connecting Europe Facility. Samtidig må norsk deltagelse i felles-europeisk planarbeid ha med seg behovene til norsk landbasert industri og muligheten til å styrke ytterligere norsk utnyttelse av landbaserte kraftressurser.

Artikkel 1 (5) – PPAs, mm.

- Hva gjelder støtteordninger åpner forslaget for fortsatte fornybarsubsidier innenfor gitte begrensninger. Særlig fremheves støtte til økt omfang av langsiktige prisavtaler for fornybar kraft, såkalte PPAs, samt Differansekontrakter. Norsk Industri vil fremheve at fornybar kraftproduksjon primært og i utgangspunktet bør være basert på rene kommersielle vilkår. Pris-signalet fra CO₂-kostnadene vil uansett kunne spille inn. Imidlertid vil slike ordninger kunne ha en betydning for de overordnede energi- og klimamålene på nasjonalt og europeisk plan.
- I forslaget art. 1 (5c), jfr. bruk av kredittgarantier, påpeker Norsk Industri at denne mekanismen allerede eksisterer i Norge og at den er vel ansett og brukt. Mekanismen bør derfor videreføres.
- Mht. til krav om myndighetenes rapporteringsplikt når det gjelder volum i langsiktige kraftavtaler må konfidensiell bedriftsinformasjon respekteres.

Artikkel (8) - Opprinnelsesgarantier

- Norsk Industri er spesielt opptatt av fornybardirektivets *artikkel 19 om opprinnelsesgarantier*. Endringsforslagets art. 1 (8) foreslår få endringer med ordningen. Fornybardirektivet er, sammen med visse elementer av elmarkedsforordningen, det eneste stedet i EUs energipolitiske føringer der opprinnelsesgarantier er omtalt. EU-Kommisjonen forklarer i fortalen at opprinnelsesgarantier primært anses som nøkkel for forbedret forbrukeropplysning. Norsk Industri vil påpeke at opplysningsverdien i opprinnelsesgarantier er utilstrekkelig og kun viser produksjon av fornybar kraft og ikke forbruk.
- Gjennom forslaget formaliseres ordningen noe mer enn før. Blant annet sies det eksplisitt at dersom en produsent får krav om å demonstrere RES-innholdet i leveransen skal opprinnelsesgarantier benyttes "*except as regards the share of its energy mix corresponding to non-tracked commercial offers, if any, for which the supplier may use the residual mix*".
- Norsk Industri viser nok en gang til tidligere høringssvar til REDII. Her understreker vi at lavutslippsprodukter vil bli mer og mer etterspurt i fremtiden. Denne oppfatningen er forsterket de siste årene. Vi forblir derfor svært skeptiske til direktivforslagets artikkel 19 om opprinnelsesgarantier. Norsk Industri oppfatter dette som en videreføring av en ordning som på feilaktig grunnlag utvanner den norske prosessindustriens kanskje viktigste konkurransefordel – ingen indirekte utslipp.
- Direktivets formuleringer er likevel fortsatt fleksible nok til at medlemsland har stort handlingsrom til å utforme egne regler for handel med opprinnelsesgarantier. Ikke minst har medlemsland full anledning til å opplyse sine kraftforbrukere om de reelle egenskapene ved omsatt kraft. Vi mener NVEs *Klimadeklarasjon* er et skritt i riktig retning. Den

bekrefter at strømmen norske aktører bruker er basert på fornybare kilder og gir norske bedrifters kunder et mye tydeligere bilde på klimaegenskapene ved våre produkter enn hva opprinnelsesgarantiene gjør.

- Norsk Industri holder fast ved sin oppfatning om opprinnelsesgarantier er, og bør være, en frivillig støtteordning og ellers ikke ha noen påvirkning på dokumentert kraftomsetning. Like fullt erkjenner Norsk Industri at ordningen er svært etablert både på nasjonalt og europeisk nivå. En god løsning for prosessindustrien i Norge vil dermed være relativt enkle tiltak som ivaretar ordningen, mens det norske kraftforbrukets klimaegenskaper ikke trekkes i tvil. Våre forslag er som følger:

- 1) Gi NVEs Klimadeklarasjon fullgod status som dokumentasjon på norsk kraftforbruks klimaegenskaper, og oppretthold den solide forklaringen på forskjellen mellom Klimadeklarasjon og residualmiksen.
- 2) Gi full støtte til bruk av lokasjonsbasert metode (fysisk kraft) fremfor markedsbasert metode (kraft basert på opprinnelsesgarantihandel) i klimadokumentering og Green Label-regelverk.
- 3) Innfør handelsbegrensninger på opprinnelsesgarantier, slik at eksport/import av opprinnelsesgarantier ikke overstiger eksport/import av kraft. En slik restriksjon vil langt på vei gi eksporterte norske opprinnelsesgarantier langt mer troverdighet enn i dag.
- 4) Sekundært, instruer Statnett om å melde seg ut av AIB. AIBs rolle som ikke-nøytral aktør av retningslinjer innebærer en ordning som er uheldig for norske kraftforbrukere. Om Statnett ikke er medlem av AIB vil vi stå friere til å utvikle egne retningslinjer i tråd med direktivet og samtidig unngå uheldige virkninger.

Artikkel 1 (10) - systemintegrasjon

- Gitt Norsk Industris støtte til at kraftforbruk skal dokumenteres med reelle forhold snarere enn opprinnelsesgarantier vil Norsk Industri gi sin forbeholdne støtte til teksten i Art. 1 (10), systemintegrasjon av fornybar kraft. Vi vil utdype dette ved anledning.
- Endringsforslagets 'Impact Assessment' inneholder en vurdering av industriens evne til å kutte utslipp, deri muligheten for å øke bruken av fornybar energi og bruk av "green labels" på industriprodukter som en mulighet til å opplyse forbrukere om de ulike industrivarenes klimaegenskaper, se nedenfor; Art. i (11).

Art. 1 (11), 'strømlinjeforming' av fornybar energi i industrien, jfr. økning i fornybarandel på 1,1 prosentpoeng/år frem til 2030

- Vi vil på det sterkeste anmode norske myndigheter om å reservere seg mot denne målsettingen. Den er ikke tuftet på land med tilnærmet 100% forsyning av fornybar elektrisitet. Å nå dette målet vil i praksis være umulig for norske industribedrifter.
- Samme endringsforslag foreslår et bindende mål på 50% fornybarandel i omsatt hydrogen brukt i industri og andre formål. Norsk Industri er skeptisk til denne målsettingen – produksjon av hydrogen er svært el-

intensivt og, for øyeblikket, langt mer kostbart enn dampreforming av naturgass. Industrien støtter størst mulig bruk av grønn hydrogen og sekundært blå hydrogen, men i en mellomfase vil det være behov for relativt bred forsyning ettersom hydrogen er kostbart for industrien å ta i bruk.

- Med hensyn til norsk hydrogensatsing vil kriteriene for fornybare brensler basert på ikke-biologisk opprinnelse – herunder krav om "additionality" - påvirke negativt norske konkurransemessige fortrinn og bør tas opp av myndighetene.
- Hva gjelder grønne produktmerker for fornybarinnhold i industriprodukter fastholder vi at denne type dokumentasjon må være basert på reelle klimaavtrykk og ikke inneholde noen form for kobling til opprinnelsesgarantier eller residualmiks. Den foreslåtte ordningen for grønne produktmerker vil omfatte alle produkter som hevder å ha benyttet fornybar strøm i sin produksjon. Forslaget åpner for bruk av to alternative metoder for å beregne fornybarandel og CO₂-utslipp, PEF-metoden eller ISO standard 14067:2018. Begge har krav om at elektrisitetsbruk skal dokumenteres med et "unikt krav". I praksis innebærer dette at leverandøren må dokumentere fornybar kraft med (kansellerte) opprinnelsesgarantier eller bruke restmiks for å markedsføre at produkter er produsert med fornybar kraft. Norsk Industri mener det er svært uheldig at ordningen med grønne produktmerker baserer seg på bruk av opprinnelsesgarantier. Den foreslåtte løsningen undergraver norske industribedrifters merkevarer basert på energi med lavt eller lite karboninnhold. Ordningen med grønne produktmerker vil få større legitimitet og fungere etter hensikten dersom den baserer seg på dokumentasjon av indirekte utslipp som gjenspeiler de fysiske realitetene. Artikkel 22a bør derfor ikke henvise til PEF eller ISO standard 14067:2018. Beregning av utslipp fra kraftforbruk må bygge på en lokasjonsbasert metode (jfr. tidligere innspill om opprinnelsesgarantier) eller tilsvarende som korrekt reflekterer faktisk CO₂-utslipp i den fysiske kraftmiksen.

I Fornybardirektivet, som også i Energieffektivtetsdirektivet, ligger Styringsforordningen til grunn. Denne pålegger medlemslandene å melde inn helhetlige klima og energiplaner som demonstrerer de enkelte statenes innsats og tiltak for å nå de overordnede målene. På tross av at Norge ikke har tatt dette inn i EØS er Norge fullt ut integrert i EUs klimapolitikk og energimarked. Norsk Industri oppfordrer myndighetene til raskest mulig implementere denne i EØS. Uten Styringsforordningen svekkes industriens forutsigbarhet, oversikten over en samlet norsk energi- og klimapolitikk – herunder mål og tiltak -, samt evne til raskt å svare på og tilrettelegge for "Fit for 55" og Europas Grønne Giv. I så henseende vil Norsk Industri komme tilbake med innspill vedrørende norsk utvikling av fornybarsektoren.

HØRING VEDR. EU-KOMMISJONENS FORSLAG TIL REVIDERT ENERGIEFFEKTIVITETSDIREKTIV AV 14. JULI 2021

Innledning

Norsk Industri har tidligere svart på dette direktivet i flere tidligere konfigurasjoner og avventer fortsatt på at det blir implementert i norsk lovgivning. **Norge har så langt hverken tatt inn i EØS direktivets første versjon (fra 2012) eller andre versjon (fra 2018). Dette er et alvorlig ankepunkt som myndighetene må gripe fatt i raskest mulig.**

Ellers viser vi til tidligere innspill til "Vinterpakken", jfr. 22.02.19 (samt mht. mindre justeringer av energi-loven om Energirevisjon). Med henvisning til dette vil vi understreke:

Direktivforslagets mål om absolutt energisparing er hemmende for industriens vekstmuligheter generelt og hindrer tilsvarende produksjon av klimavennlige råvarer og produkter, samt utvikling av ny teknologi nødvendig for det grønne skiftet. For industrien bør målet erstattes med krav til energiintensitet.

Kommisjonsforslaget fremlagt i sommer innebærer en justering av eksisterende direktiv og vi kommenterer kun på de nye områdene som eventuelt vil være til gjenstand for revisjon:

Fra Fortalen:

Direktivet fra 2018 fastslo effektivitetsmålet i 2030 til 32.5%. Utlegning fra landenes energi- og klimaplaner tilsier at man oppnår under 30%. For å nå 2050-målet foreslås det nå at målet heves til 38-40% innen 2030. For så vel sluttforbruk som primærforbruk representerer dette en formidabel økning. 'Energy Efficiency First-prinsippet' foreslås benyttes i all politikktutforming og for alle sektorer. Det betyr at energieffektivitet skal vurderes i alle tiltak før de kan iverksettes.

Fra Direktivteksten:

Art. 1 & 4 - Felles bindende EU-mål om reduksjon i energiforbruket med 9% i 2030 sammenlignet med 2020 som referanseår.

Medlemslandene får indikative mål basert på innmeldte planer (National Energy and Climate Plans). Benchmarks vil bli strammet inn. Det skal tas hensyn til bl.a. GDP, effektiviseringspotensial og energiintensitet. Overskridelser av planene vil kunne møtes av sanksjoner. Norges situasjon er uklar da vi ikke har sluttet oss til NECP, jfr. Styringsforordningen.

Norge bør slutte seg til Styringsforordningen. I mangel på en samlet plan er det umulig å vurdere hva et norsk indikativt effektivitetsmål vil bli. Gitt dette gir vi imidlertid prinsipiell støtte til at Norge slutter seg til direktivet, men ved implementering må Norge legge til grunn den betydelige og kontinuerlige effektivitetsforbedring som gjøres i norsk industri hva gjelder energiforbruk. Hva gjelder "energisparing", se kommentarer til Art. 8.

Art. 3 - Energy Efficiency First Principle

Norsk Industri støtter krav til energieffektivitet i politikk- og investeringsvedtak hva gjelder energisystemer og bruk i 'ikke-energi-sektorer', men understreker at energieffektivisering for industrien primært bør måles i energiintensitet og ikke absolutt energisparing.

Art. 5 - Krav til det offentlige om redusert forbruk i bl.a. avfallsbehandling

All offentlig virksomhet skal redusere sin sluttbruk av energi med 1.7%/år. Norsk Industri gir i prinsippet støtte til dette, men vil måtte se nærmere på dette punktet da det bl.a. på flere områder er uklarhet med hensyn til likebehandling mellom offentlig og privat avfallsbehandling.

Art. 8 - Spareforpliktelser for medlemslandene

Alle land skal etablere ordninger for Forpliktende Energieffektivitetssystemer (Energy Efficiency Obligation schemes). Landene foreslås pålagt et årlig sparemål på 1.5%.

Norsk Industri vil sterkt advare mot dette punktet. Artikkelen tar tilsynelatende utgangspunkt i absolutt sparing. Dette tar overhodet ikke hensyn til forventet økt energiforbruk for å realisere de nye teknologier, samt tiltak i industrien og samfunnet for øvrig, som er nødvendig for å gjennomføre det grønne skiftet.

Norsk Industri mener at et absolutt sparemål er veksthemmende, jfr. for eksempel økt kraftbehov til hydrogenproduksjon, grønn ammoniakk, havvind og generell elektrifisering. Videreutvikling av norsk industriproduksjon basert på allerede fornybar kraft av varer og materialer avgjørende for å nå klimamålene vil bli klart innskrenket. Industrien, arbeidsplassene, nasjonale klimamål og vår evne til å bidra til klimamålene vil med andre ord bli rammet.

Europeiske effektivitetsmål bør ikke baseres på rene sparemål, men på krav til energiintensitet som er noe industrien etterstreber på daglig basis.

Direktivets artikkel 8(8e) gir mulighet for landene å frita kvotepiktig industri fra denne målsettingen og forventer at norske myndigheter benytter seg av denne muligheten.

Art. 11 - Skjerpede krav mht. energigjennomgang/energirevisjon (energy audit)

Forslaget innebærer skjerpede krav til energigjennomgang for virksomheter med forbruk høyere enn 100TJ over tre foregående år; basert på uavhengige kontrollører og obligatorisk gjennomføring av anbefalinger. Bedrifter som ikke kan oppfylle dette kravet vil kunne få en reduksjon på 25% når det gjelder tildeling av gratiskvoter i ETS.

Norsk Industri anser at dette kravet er akseptabelt og noe som gjennomføres hos de aller fleste. En ordning må imidlertid etableres som er hurtig, minst mulig byråkratisk og minst mulig kostnadskrevenende. Vi viser til tidligere innspill. Forslaget til bestemmelse stiller likevel industrien overfor en klar utfordring, jfr. våre innledende kommentarer. Så lenge Norge ikke har implementert dette direktivet må kravet trolig bakes inn i kvoteforskriften, se Miljødirektoratets kommentarer. Dette hindrer oversikt og forutsigbarhet.

Avslutningsvis illustrerer også dette direktivforslaget behovet for at Norge tar inn Styringsforordningen i norsk lov og uten forsinkelser utarbeider er samlet energi- og klimaplan som kan svare på tiltakene som foreslås i "Fit for 55"-pakken og som er nær fullt og helt EØS-relevant eller forpliktet gjennom egen avtale.

Norsk Industri vil ved behov komme tilbake til klausuler og krav i disse direktivene, herunder knyttet til transport og biobrensler/bruk av biomasse. Vi vil også måtte se nærmere på bestemmelsene knyttet til batterier, vind og øvrige innovative teknologier.

Vi står til rådighet ved eventuelle spørsmål og avklaringer.